

ИВО МУЊАН

СЕКИРОМ У ОБЛАКЕ

СЕКИРОМ У ОБЛАКЕ

Дође ми понекад
да замрсим конце у инат јутру
које није свануло како сам очекивао,
да измешам ствари и догађаје
и побркам појмове као да сам пред одлазак
у бели свет да тражим равнотежу.

Дође ми понекад
да одврнем славину времену
и пустим мозак на пашу,
да отворим широм врата пролазности
као да ме се не тиче што отичем и ја
и да изађем из коже
док се не смркне на Северном полу.

Оно – кад ме прођу лутке,
видим се у огледалу такав какав јесам
и сам се себи доброћудно насмешим
спреман да опростим сваком зрну лудила
што залута мојом улицом.

Али никако никоме не гарантујем
да сутра нећу ударити секиром у облаке.

ТАЧКА ПА ИСПОЧЕТКА

Пошто старост не хте ни за живу главу
да изађе на видело,
одлучи он да је тражи па макар прешао
преко свих седам отровних планина.

Како не беше и на друму што беше на уму,
пресретала су га, кад им је год било угодно,
и противљења и спотицања,
па чак и пањеви и рупчаге.

Он, дабоме, није застајао.
Кад је већ кренуо, наставио је да корача
све док су неке новине огласиле да је нестало –
како је посведочио и онај голобради из општине.

У међувремену, и време је радило свој посао:
пошто је ваљано зарудело,
и пошто је добро сазрело,
дође му време и да ископни.

...како нема никог љубопитљивог
да сазна крај ове приче,
ставићемо тачку.

... Па ћемо измислити нову причу.

СЕДМИ ПОТОМАК САЊАЛИЦЕ

Седам пута прекорачити жабљи скок,
Седам пута обићи расушени бунар,
Развући преко седам мисли вео чуђења
И свући седам змијских кошуља.

Изаћи седам пута узастопце наред раскршћа,
Пропешачити седам незбринутих ливада,
Извући седам јалових снова из ћор-сокака
И венчати седам девојака нероткиња.

Седам се пута заклету у краставу жабу,
Искушати седам стрела муње у поноћ,
Заћи иза седам сувих брда склопљених очију.

Зачудити се седмом таласу мртвог мора,
Да седам пута седам живота стекнеш
Као седми потомак седмога сањалице.

БЕЛА УЗБУНА

Кренуле су одједном неке пахуљице
меке као бела тишина ћутње
зачуђене што лете а немају крила
и што им нико није стао на пут.

Изненађује само то што су одабрале
да се спусте безазлено
на моје слпоочнице.

Наредног сам тренутка осећао терет
и сву тежину плавог страха
налик на онај којим облаци
брижљиво обавијају крила
о јесењој равнодневници.

Ти си ћутала а смејале су ти се трепавице
и била си спремна да полетиш у загрљај
пристигао ниоткуда
уместо да ме ишчупаш из тог флерта
с белим непознаницама
које ми се завлаче под кожу.

Срећа што је на нас налетео
један од оних ретких и необјашњивих тренутака
када обоје изгубимо главу
трежећи мање или више
пролазна откровења и несвакидашња чудеса.

Али нисам заборавио драж пахуљица
меких као тишина ћутње
које су ми као знак на узбуну
запоселе слепоочнице.

ЈЕСЕН У БАШТИ БЕЗ ОГРАДЕ

Неко се преруши у облак и наткрили
обе снужене трешње у башти без оградe
које из дна душе преклињу лето
да поседи међу нама бар још који дан.

Онда неко постане лишће и зашуми
дубоко и промукло као узалудно чекање
и прогласи да се жутица незаконито устолучила
у седло временскога каса.

Како неизвесност прети да потраје,
неко хвата маглу да сачува главу,
неко се извињава неодложним обавезама,
а неко срдито удара песницом у ветар.

А све је тако смешно и накарадно
да нико никога и не узима у обзир
мада се свако буса у прса
неким имагинарним заслугама.

Па се магла таман на време спушта,
па ветрови таман на време излазе у шетњу,
па лишће силазним летом љуби земљу
па и сунце бледи ли, бледи.